

114
116

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CARRETERA DE GIRONA, NÚM. 27

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Espanya, 4'50 pessetes l'any; Estranger 5 pessetes.

XI-1
2
3
5
6
8
9

Banc Urquijo Català

DELEGACIO DE PALAMOS

Tota mena d'operacions

de Banca i Borsa

Acaba de publicar-se
el catàleg

SPORTS-SANROMÀ

Demani'l avui mateix

:: Es remès gratis ::

A. Sanromà Balmes, 62

BARCELONA

Si desitja que es remeti certificat, serveixi's
enviar 30 cèntims en segells

Aliments per a Règim Dietètic i Diabètic, de la casa
MANUEL FRERES de Lausanne (Suïça) i

XACOLATES PURES DE CACAO, elaborades
en el Convent de LA TRAPA
pels RR. PP. CISTERNENSES.

DIPOSITARIS
EXCLUSIUS: **PAGÈS I ROCAFORT** (Successors de
A. MASSANA)

Carrer de Fernando VII, 14.

BARCELONA

H. IBÉRICA DEL PADRE
HOSTATGE I HABITACIONS

Propietari: **JOSEP ROCA**

Comte Assalt, 11 i Lancaster, 2

BARCELONA

Se parla francès. — Espaioses habitacions. — Timbres i llum
elèctrica. — Servei esmerat. — Casa fundada en 1849.

S'avisava als Senyors Viatgers que la casa no té cotxe ni corredor en les esta-
cions ni en els molls. Els cotxes de la Central el portaran a l'establiment, si
és que ho sol·licita, com també el tramvia que porta la creu roja, que els dei-
xa davant el carrer Conde del Asalto.

Fàbrica a vapor d'Anissats i Licors

JAUME CATÀ

PONT MAJOR - GIRONA

ANIS

“Del Amor”

D' exquisit aroma, agrada-
ble paladar, i molt digestiu.

ESTOMACAL

“Del Amor”

Molt recomanat per varies emi-
nències mèdiques. Priva totes
les malalties infeccioses i de
l'estòmac.

ROM

«PEPITA»

VERMOUT

«ESPAÑOL»

CONYAC

«PEPITA»

Per a S. FELIU DE GUIXOLS, PALAMÓS i ROSES

VAPOR ESPANYOL

amb servei combinat per a tots els ports de la pro-
vincia de Girona sortirà tots els dimarts el

AMPURDANÉS

Admetent càrrega en el tinglado núm. 7, Moll d'Espanya. Per més informes, dirigir-se a
sos Agents: A Barcelona, D. ENRIC FREIXAS, Cristina, 5 - Telèfon 1585 A.; A Sant
Feliu de Guixols, Srs. P. ALBERTI i FILL; A Palamós, D. FÈLIX RIBERA;
A Roses, D. JOSEP RAHOLA

CONSULTORI MÈDIC I GABINET DE RAIGS X

DEL

Dr. J. M. VAYREDA

Carrer de Viena, 1 PALAMÓS Telèfon núm. 50

Pròxim funcionament dels aparells de la casa Wappler de Nova York amb equip de Coolidge per a Radiografia i Radioscopia d'ossos, pulmons, cor, estómac, etc. etc.. El gabinet de raigs X funcionarà a hores convingudes.

IGUALES

**Hores de consulta mèdica: Dies feiners de 12 a 1 i de 6 a 7.
Dies festius, de 11 a 1.**

DISPONIBLE

ALFOMBRES

TAPICERIES

LLENCERIA

H. Blanco Bañeres

Plaça St. Jaume **BARCELONA** : : : Call 21 : : :
TELEFON 190 A **BARCELONA** St. Honorat, 1 i 3

IMPORTACIÓ DIRECTA DE TAPIÇOS
DE SMIRNA I PERSIA (ORIENT)
ESPECIALITAT AMB ELS ANUSATS
A MA DE FABRICACIÓ NACIONAL

Tallers gràfics Lloréns Castelló

CARRETERA DE GIRONA, 23-27. :: APARTAT DE CORREOS, 9

Impresos comercials i de luxe. Especialitat en impresions periodístiques. Llibreria i papereria, objectes colegials
Secció especial de bosses i paperines de totes classes

TELEFON 68 @ PALAMÓS

Cada año

se publica la

GUÍA GENERAL DE CATALUÑA

(Bailly-Baillière-Riera)

cuidadosamente corregida y
aumentada, conteniendo unos

trescientos mil datos y señas

de cuantos se dedican al Comercio, la Industria,
Agricultura, Minería, Ganadería, etc.,
en la extensa y rica Región Catalana

Reseña Geográfica, Histórica y Esta-
dística de cada entidad de población ::
Producción :: Vías de comunicación

Cuatro preciosos mapas

en colores; los más completos
:: que se han publicado ::

Anunciar en las páginas de la

GUÍA GENERAL DE CATALUÑA

es una garantía de seriedad
e importancia comercial, y es
de una eficacia extraordinaria

Un voluminoso tomo sólidamente encuadernado: 20 pesetas
Franco de portes en toda España

Anuarios Bailly-Baillière y Riera Reunidos, S. A.
Sección P. - Calle Consejo de Ciento, 240 - Barcelona

MARINADA

Homenatge a la Vellesa

Per motius sorprenents, va celebrar-se en nostra vila aquesta festa de transcendència social, idea del benemèrit Director de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, En Francesc Moragas i Barret.

El nostre poble pogué sentir l'emoció de l'acte i apreciar-ne el benifet moral. Tots els vellets es veien acompanyats amb adoració per distingides personalitats i quan es trobaren col·locats en lloc honorífic del gran Teatre Carmen davant grandiosa multitud i sentiren un alè d'amor i de veneració, les llàgrimes els corrien cara avall.

No és aventurat el pensament de que aleshores els punyia el record, sinó de maltractes o repulsions, almenys de roncs i desafectes. I tal vegada de llur família, dels membres aquells de qui més amor i atenció havien d'haver. Si no era això, era el rosari d'angoixes de llur vida o tot el feix d'il·lusions desfet i capolat. Potser també la recordança d'un moment fatal de pessimisme, en que avorrits del món, havien cridat la mort com una deslliurança.

Queien les llàgrimes per les estries dels visatges apergaminats, com l'aiga d'un regueró de fondalada. Hi ha quelcom de diví en la terra, que endolceix el cor més afelat i endaura l'ànima més ennegrida. Era un dia de cel de rosa per a aquells sers carregats de xacres. El respecte que tota la contrada els tributava, era penyora de continuació en llur intimitat. Magnífica lliçó! Son massa freqüents, perquè ningú els ignori, els casos d'abandó dels vells, entre mosques, com una deixia infecta. La literatura rural n'és plena.

I encara no es pas del tot esborrada de la fantasia de les gents la recordança del fanatisme de tenir per bruixes les velles encorbades i malfardades. Jo recordo que en ma infantesa a una vella qui vivia sola en un tuguri runós la sotjàvem temorencs, com si haguessim d'esser víctimes del seus sortilegis perquè tothom deia que era bruixa. I bé, tingueu-ho per cert, que d'haver viscut els nostres temps, la temuda vellota de tuguri hauria pujat el soli del triomf, venerada de totes les gents. Quina virtut amorosa no irradia l'homenatge a la vellesa!

Al bell costat de fantasies folles i remembrances tristes, una dolça visió enternia l'esperit molt suaument. Un vell i una vella—parella qui ja ha celebrat anys ha les noces d'or, pujava de bracet l'escala d'homenatge. Llarga vida d'amor era premiada. Com Filemon i Baucis, s'estrenyien la mà, satisfets de la mercè divinal.

Si l'homenatge a la Vellesa continua celebrant-se amb regularitat, s'infiltrarà en les ànimes l'amor dolcíssima, el respecte religiós per als qui han de veure's en desvaliment i en tota mena de misèries, com s'infiltra l'aiga plujana en les terrosses guardadores de la llevor.

Ja podem propagar—per tál com per fer-ho estem autoritzats—que l'Orfeó «Ocellada» de nostra vila s'és compromès a portar la davantera en l'organització de la festa, quan ocasió arribi. Serà tot Palamós que en el segon dia de la festa de Pasqua ajuntarà la seva veu d'amor a la vellesa a les moltes que cada any en aquella diada per tot Catalunya ressonen.

La veneració als vells es un pas de gegant per rehabilitar-los del desequilibri social. I per a la nació que tals festes acompleteix, el segell de la més alta gloria.

Paisatge

Es fet de perles grises tot l'espai,
el Sol aquí no crema ni madura,
i no s'acaba mai
aquest verd tan humit de la planura.
Ara i adés un reguerot mesquí,
i la tèbia remor d'una vacada;
ara i adés el negre teuladí
d'una caseta desolada.

Ara i adés un fum escadusser,
quatre pollancs escarransits de fulla,
i la punxa esmolada d'un cloquer
com una agulla.

Però tot va morint i va passant
de tot el nostre esguard s'ha de despendre,
i només queda el verd aclaparant
sota una fina tremolor de cendra.

Aquest paisatge tan distint del meu,
m'apreta el cor i jo no ho sentiria;
és un dolor tan lleu,
que és com si em fes una manyagueria.

Oh el desmaiar-se d'aquests plans humits
i com s'ha fet senyor de la mirada!
Que és dolç sentir-se els nervis adormits
per l'encís de la boira platejada!

Cap record em commou el pensament
ara el present tot lo que duc em roba;
només tinc ulls per veure novament,
i cor submís a la mirada nova.

Desig d'anar corrent a l'infinit
—no esperar mai deixar marcir les roses—
i anar vestint mon esperit
amb l'inconstant color de tantes coses.

JOSEP MARIA DE SAGARRA

Camí de Lübeck, 1920

La Torre Valentina

La Torre Valentina, o *Es Recó* com encara hi ha qui l'anomena, és la platja dels calongins; però també compta amb alguns devots a Palamós.

Els palamosins que van al Recó generalment no van a banyar-s'hi; hi van els més, per menjar; els altres, els que sols mengen per viure, no solen veure la torre més que de la part del darrera, casi diriem a vol d'ocell, i si hi passen per davant, és solament quan s'hi veuen precisats per algun compromís passant-hi d'esquitllentes com si tinguessen por de que algú els pot convidar.

Els primers, els que viuen pel menjar, hi van per donar satisfacció a la gorja; els altres, per esplaiar la vista, per eixemplar els pulmons i per exercitar les cames. Enamorats de Palamós, els plau contemplar la vila per entremig de les clarianes, resseguir els corriols que festonejen les cales rocoses esplèndides de vegetació, i contemplar beatíficament la verdor dels pins tot amoixant-ne les branques. Aquests no s'acontenten mai amb el repós que els ofereix la paret de l'era o les roques del portal, sinó que se'n van directament cap al recó dels homes, o no paren fins que són a Roques Planes o la cala del forn.

Els qui van a Roques Planes pot dir-se que quasi tots són pescadors, i fins les noies més temoroses s'atreveixen a plantar cara a les pallarides i els cabrots, tot deixant-se pessigollejar els peus nusos per les gambes qui, tafaneres, volent jutjar de la finor de la pell.

Fins passada la festa major de Calonge, el Recó es ensopit i visitat solament per alguna colla de tard en tard; mes passat Sant Eugeni, els calongins grans i xics s'hi donen cita seguint la tradició de cada any.

El recó dels homes es el lloc d'aprenentatge dels qui comencen a nedar, ja que es una platja de modestes pretensions i sembla satisfeta de que els menuts hi facin cabrioles. Després, a l'hora de sopar, contenen les proeses realitzades; de si són arribats a roca grossa, o de les vegades que han capbucçat anant a tocar sòl.

Els devots de la naturalesa tenen un espaiós camp d'esbarjo per entre els pins i les llençisques, les murtres i els romanins, que constitueixen una preuada col·lecció de plantes aromoses, sens comptar les estepes rosades, les mòdegues i els brucs, que junt amb el llistó, cobreixen escassament aquelles terres resseques, clivellades pel sol d'istiu.

El panorama que es descobreix des de la pineda i vorejant les cales és

esplèndid; l'horitzó sembla que s'eixampla així que aneu pujant, i els ulls se perden encisats en l'immensitat del mar on sempre s'hi veu quelcom que trenca la monotonia, un llagut pescador, una vela blanca, la majestuositat d'un veler o algun vapor arrogant que corre adalerat temerós de no arribar a l'hora.

Les cales hi són abundants, rocoses i esquerpes primer, però de roques planes enllà es tornen amoroses i discretes, amb el seu llitet de sorra corresponent i voltades de penyals, sembla, que vulguin oferir una arcova íntima on poder banyar-se fins el més escrupulós.

En passar pel corriol que voreja la pineda, a cada cala que es descobreix impensadament hom s'imagina sobtar-hi un estol de nimfes banyant-se protegides per la solitud del lloc, il·lusió que s'esvaeix ben prompte, perquè si algú hi trobeu serà algun homenàs mig nu que marisca, o un espiral de fum que s'enlaira d'algun fogó improvitzat per una colla que son a fer-hi l'arrossada.

Que enlloc com allí pot dir-se alló de,
"Dessota un pi la cuina
tres pedres per fogó,
per volta el cel, la platja
és sala i menjador."

LL. BARCELÓ I BOU

La pastoreta

Glossa de cançó popular
A L'ORFEÓ "OCELLADA"

I

—Què li donarem a la pastoreta,
què li donarem per anâ a ballar ?
—Jo li donaria una caputxeta
i a la muntanyeta la faria anar !

En la muntanya no neva ni plou
i en terra plana tot mal vent s'hi mou.
Ai, la donzella que a ciutat se'n va,
si cerca goig, enyor al cor haurà.

Sota l'ombreta, l'ombreta, l'ombri
tot són violetes i romaní.

II

Damunt la carena tota pau fulgura
i juga el vent com un airós donzell.
En terra baixa tota alè és impura
per la pastora blanca com l'anyell.

Les balles son garlanda que, florida,
la teixeixen al só del contrapàs.
La dança és casta i l'amor convida,
cap mossa perd son ritme en el compàs.

Sota l'ombreta, l'ombreta, l'ombri
tot són violetes i romaní.

III

En viles planes mai cap ombra és bona
sens flors ni gales el pradell és groc.
Per la pastora que sa amor brotona
vinga la serra, ací no crema el foc.

Galan que la festeja i el goig l'amarava
no vol l'amor ofrena de llamí.
Si estima a la pastora és per sa cara
i per la gràcia de son riure fi.

Sota l'ombreta, l'ombreta, l'ombri
tot són violetes i romaní.

IV

Closes ses balles per amunt la prada
amors li resa son garbós donzell,
i el ric anell li don a la vesprada
pel jorn de glòria que serà per ell.

—Jo't vull, aimia, per esposa meva
i galdiró trauré del cor sa mel.
I ja casats, el fill que dintre lleva
sota del sostre gicarà son vel.

Sota l'ombreta, l'ombreta, l'ombri
tot són violetes i romaní.

V

—Jo't vull, promès, puix la teva complanta
se m'entra dins del cor com punxa d'arç.
Tú tens el cos fornit, l'ànima infanta,
pastora pel camí vol fer-te braç.

A dalt la serra plantarem cabana
xica, petita, al cim d'un verd afrau.
Quan vinguin nostres fills faran sardana
com angelets qui baixen del cel blau.

Sota l'ombreta, l'ombreta, l'ombri
tot són violetes i romaní.

SIXT VILÀ.

Guixols - Gener - 1923.

La celistia

Al cel groguenca, els núvols fumats s'aclareixen i mouen. El vent escappa i cabdella les onades. La fosca recula i se'n duu la brillantor dels estels, que parpellegen fins que es clouen. La claror avença, els núvols són garlanda de gallerets; els ocells festosos, hi fan llaçades. El sol, pulcre i nu, comença a eixir de l'aigua. Aviat és a la platja, i corre i balla. Tothom l'empaita, però va depressa, rodó i lleuger com un pardal, i s'esmuny.

L'olivera fina s'enjoia de sol i es gronxa. Els arbres s'hi poleixen el cabell. L'home, silenciós, treballa. I mentres la vida reprèn de bell nou, a la mar sona la musica de l'aiga, i el vent se l'enduu.

El caragol

El caragol, amb majestat caduca, es passeja a l'herba trencadissa, vernissada de nou, el cap cot, la llengua estesa, el ròssec humitós plebeïament llançat. Patina, entela la pista i, golafre, la devora.

Goluda processó de caragoles, en la nit de vellut negre, que s'esquerda al pas de la lluna.

El fanal caragolaire, ull llagrimós, ve. inoportú, cuca de llum esveradora. Quan plou, les granotes corren amb follia. De nit el cel s'acosta fins a tocar la terra, amb plugim menut, vel gris d'intimitat. I les granotes s'hi donen, s'hi entreguen sense fre, i toquen les castanyoles amb petxines buides, desota els joncs toquen la guitarra, i de tant de riure, la boca que es bada s'allarga, creix l'aldarull, eïnes trencades.

P. CASTELLVELL.

18 - 3 - 23

El Pla

(De l'últim llibre de contes de l'insigne escriptor Prudenci Bertrana).

El Pla de Girona és un pla modest, amable, fidel a la petja i a l'esguard. No us produeix el respecte ni l'encís formidable de la planícia empordanesa on el sol descendeix i es colga ran dels conreus, darrera l'horitzontalitat emplomallada dels blatdemorars, com si l'engolís un pou. No té laberints de recs, ni misteris lacustres, ni traïdories ni llegendes d'aiguamoll.

Allà on fiteu els ulls poden arribar-hi les vostres cames. No hi perdeu l'esma, no us lassa, abans d'hora, la sensació d'infinít... Mai no deixeu d'obirar els seus contorns naturals: la dent feresta de Rocacorba, la punxa de Sant Grau, l'onatge encrespat de les serralades de ponent, la modesta carena de Sant Marçal, els alzinars i rouredes del Perelló i Palau Sacosta.

Després, per l'altra banda, la Ciutat, que mai no perdeu de vista, que sembla vigilar-vos maternalment, que us ofrena la protecció majestàtica dels seus campanars i el càlid soplug dels seus temples i el goig d'un retorn en la pau amical dels seus carrers boirosos, a penes transitats.

I ella us espera recolzada en uns turons adustos oscats per les barrinades dels picapedrers; ermots de gesta i runes immortals, on xiscla la pàssera, on alena la vigoria dels avis i un lleuger calfred de tragèdia.

Més al nord. suaument, les comes dels oliverars i garrigars s'agemoleixen sota el cel. Formen un collet, el portaló del Congost i per allà us arriba la llum i el respir tramuntanal de l'Empordà. Endavineu la davallada del Ter entre les fites adustes de Montaspre i Sant Miquel. I és possible, encara, que allunyant-vos més, arribéssiu a obirar el santuari dels Angels i l'encimbellada cresta de la Mare de Déu del Mont.

Aqueix Pla de Girona té quelcom que no encerto a definir. Hi trobeu una mena de dolcesa com la que us aconhorta després d'una confessió o d'una pregària. Qui sap si l'encerclament d'ermitatges us amara de confiança i d'exorcisme.

Resseguir-los un per un en la melangia d'un crepuscle de tardor, és empendre, amb la il·lusió, un pelegrinatge devot, és resar amb els ulls una lletania fervorosa.

Demés, arreu apunten campanars de llogarrets i vilatges, uns dispersos per les terres alteroses, assiluetant-se en les carenes o blanquejant en l'oba-

gor dels flancs, altres afilerats a la ribera del Ter, embrunits amb la patina de les pluges cançoneres i per la molsa dels anys. I a tals veïnatges s'ajunta el de les masies amb llurs porxades, corralets i pallers.

Moltes tenen prestigi de castell i són protegides per torres i barbicanes.

Sura en l'ambient l'ancestral noblesa d'aquella ruralia. Les grans portes adovellades i els finestrals en ogiva esbatanats, us atrauen hospitalàriament. Us arriba sempre la flaire de les pasteres i l'escalforeta de les llars.

Heu-vos aquí la màgica influència familiar i cristianitzant de la contrada.

Per tal és preferida de les gents senzilles i dels solitaris austers.

En passejar-hi us sentireu tocats de recolliment i meditareu els vostres afers i les vostres inquietuds d'una faisó optimista, però melangiosa.

Els estudiants de Teologia van a discutir-hi amigablement, caminant en corrua pels viaranys margeners i per les vorades dels sembrats.

Porten el manteu al plec del braç, el capell de teula a la mà i esclafeixen rialletes apacibles, bo i mastegant fonolls.

A les tardes dominicals, els cercadors de cosconilles, màstecs i respunxons rauten l'emmatísat del Güell i la terra dels camps, amb una fulla de ganivet oscada.

Sedentaris de professió s'hi llencen amb una afany deportiu exagerat. Segueixen el camí ral o la carretera de Santa Coloma, decapitant lletsons a cops de mangala.

Els petits sibarites es deixen caure, de retorn, a l'hostal de l'Avellaneda. Més avall giravolta l'elegància provinciana; les damiselles amb llur efímer plomatge hivernal, els joves amb l'hieràtic abric cordat fins als bescoll, i els pares i mares espiant la davallada del sol i la primera ratxa basardosa del capvespre: la pleuresia.

Oh! el sol del Pla de Girona és gai i vivificant! Ho saben els caçadors d'aloses que el fan guspirejar en llurs mirallets i l'entelen amb el fum de llurs escopetades; ho saben els records que en tinc, aqueixa llum que encara trapua en mon esperit i aqueixa escalforeta que encara m'aconhorta. Perduren les sensacions de petit salvatge; la gebrada emmantellant els camps, piulots a les orelles, les mans balbes, ocells arrupits pels branquillons enfarinats, olor delitosa de pólvora cremada, plomes, un regalim de sang a la fulleraca i l'engrescament dels primers èxits.

I en avançar el matí altres sensacions: les coses reprenent llurs colors característics, la boireta esvaint-se, els terrerols refiletant en l'atzur gloriós sense un parrac de núvol, el reposar en un pilot de canoques, el desentumir-se amb un goig corporal inefable, el verdejar dels esparsets i dels naps recuits per la glaçada, els brins de blat esberlant el terrosser i en cada un una gota diamantina.

El Pla de Girona fou el lloc de les meves voluptats cruels; però també dels meus entendrims i misticismes.

Allà vaig iniciar-me en l'amistat de les herbes i dels matolls, de les cuques i de les flors boscanes, del vent i dels núvols; allà vaig viure les meves ficcions d'infant; allà vaig arengar les compactes fileres del moresc convertides en exèrcits, allà, a la primavera, vaig nedar dintre els blats escumejants d'espigues, somoguts pel mitjorn; allà en diades d'huracà, entre la polsaguera de les rutes i dels camins, tan semblant a l'emboirament d'una batalla, vaig comandar una legió de braus; allí vaig batre'm cos a cos, esgrimint un vit de bou del meu pare, amb un formidable gegant —un saule petit de pirrosa monstruosa— i allí, ajupit entre eures, vaig veure trancórrer *uns anys* de captiveri, gustant els sentimentalisme d'un heroi malanat. Però general, naufrag, pirata, guerriller, cabdill i màrtir, creant batallons, mars, trinxeres, abordatges, ogres, enemics i combats a mort, ergàstules, exils i piadoses damiselles; transformant les hores en il·lustres, el traüt del vent en ressonàncies bèl·liques, la pols en fum, un recer de marge en cel·la novel·lesca, un mal de ventre estiuenç en dolor de nafra gloriosa, rebuda al peu del canó, sempre i en tot cas, m'anava eixamorant de naturalesa i predisposava el meu esperit a la clarividència i al favor.

Més grandet, jo seguia Güell amunt cogitant els meus desficiis de pubertat i les meves angoixes d'estudiant sense vocació. Enraonava sol. Eren confidències fetes al pla, a l'espai i la llum, expansions a l'amistat de les herbes, matolls i insectes, consultes íntimes sobre tristeses imprecises i subtils idealismes. En trobar el Masroc m'hi entoforava. El Masroc és una branca del Güell, un córrec pregon que travessa el pla, sempre sec, llevat de quan les grans plogudes tempiren la terra. Giragonsa suaument reclòs entre altes margenades verticals cobertes de malesa, a trossos protegides per una renglera d'oms, pollancre i servers.

Jo no sé quin consol, quina mena de bàlsam espiritual hi trobava a caminar per aquell llit de sorra i rierencs, amagat i solitari. Tenia aquell paratge la plàcida dolcesa d'un claustre, i era per a mi com un llarguíssim corredor conventual, i el seguia amb recolliment i contrició. De tant en tant els meus ulls s'alegraven amb la troballa d'unes mates de boix i galzerans. I jo no puc descriure l'especial entendriment que em corferia davant d'aquella verdor amable i d'aquell espurneig de les bo'etes roges, en mig de la tràgica desfeta de l'herbei mort i l'hòrrida amenaça dels arços punxeguts. Allò cantava tonades nadalenques i retreia llunyanes visions de pessebre.

Ningú no podria imaginar-se els encants i emocions, demés de les explicades, que m'ofrenava la torrentera humil, resseguida tan sols per escamots de cabres i alguna dona aplegadora d'herbes remeieres, ombra d'angoixa i d'averany.

Però a vegades, sobretot en els dies brúfols, la solitud d'aquella ruta, la seva estretor, el misteri que omplenava els recons de brosta i les balmes margeneres, les soques espectrals i les penombres dels brancatges desvetlla-

ven en mi una certa inquietud interna, un esborronament d'abandó i d'orfenesa.

I llavors, el cruixir dels palets i de la sorra granada sota la meva petxa; el remoreig del vent que lliscava damunt del meu cap agitant els matolls i despellant les branques; l'aspre arrossegar-se de les fulles caigudes per sobre les bardisses, tots aqueixos rumors se'm feien enutjosos amb la impertinència d'un bronziment d'oïdes sobrevingut en un paroxisme d'atenció, quan desitjeu escoltar quelcom que s'atansa, que arriba i us embasardeix.

Remuntava el pla per aconsolar-me amb la visió dels horitzons, de les ermites, dels camps animats amb la silueta d'algun llaurador, de la faç honrada dels masos, les xemeneies dels quals encensaven a pleret l'hora litúrgica de l'Ave Maria.

I una gran pau, una conformitat prodigiosa amb el present i amb l'esdevenidor saturava el meu cor, i un goig que flairava a violes i un delit de viure aureolaven el meu retorn.

* * *

Si desitgeu trobar resignació en les dissorts, coratge en els petits combats quotidians i auxili —tal vegada il·lusori, però tanmateix consolador— en les tribulacions, aneu al Pla amb l'ànima neta, humils com a bons romeus.

Aneu-hi un capvespre de setembre. Els marges i vorades són atapeïts d'alocs en plena florida. Les tiges, decantant-se, envaeixen el pas afressats dels corriols. Trescameu amb pena per entre un davassall de fulles digitades i de ramells morats, espantant burinots, perfumant les vostres robes d'una olor suau i retornadora.

A frec de les muntanyes s'allargassen uns núvols afusats d'un color blau ultramarí i creuen el cel verdós, de meravellosa transparència, volades de pardals xerrotejant.

Veieu pels camps la catàstrofe de la terra exhaurida i de les tardanies morint se sobre el tros. Arreu flota una lleu fumera i un baf de canoques místiques. Els carbassars recorden l'esclafeig d'una boscuria atuïda per una allau, i les carbasses mostren l'impudor de llur enormitat i turgència. Es un fructificar monstruós i no semblen pas nascudes allà, sinò escampades capritxosament, com formidables rierencs per la fona d'un cíclop.

Impensadament, arran de les muntanyes, el sol, que ja crèieu colgat, irradia una daurada claror apoteòsica. Les desmaiades tonalitats de les carbasses s'intensifiquin fins esclatar en esplendors de gemmes, i, entre llur encís aristocràtic, es transparenta un parrac de fulla groga i el penible rastregar dels tanys podrits.

I s'aixeca una grisor subtil i la ullada del sol melangiós s'apaga i oïu els

terrerols que arriben, invisibles, en la brunesa deis gorets, al mig del rodar vagorós de fullaraca. Després d'haver atalaiat contra claror el tènue flamejar d'una ala i perdut enllà el refilet interminant dels terrerols, la nit s'insinua majestuosa.

Passa un ramat. Els lloms del xais són perfilats d'una vagorosa fosforescència. S'encén un fogueró i branda una campana...

I no us podreu sostreure a la convidció estrofolària que aquella terra amiga, pregarà per vosaltres mentre es condormeix sota els primers estels.

Les orenetes

Les orenetes són tornades;
un iorn plujós les ha sobtat;
revolotegen espantades
creient que s'han equivocat.

I elles amb elles se pregunten;
—a aquest país, quan vam marxar,
no hi feia sol? — i àvides munten
als finestrals del campanar.

Des d'allí dalt alguna obira
el niu pairal de l'any abans,
i amb vol planer rabenta es tira
vers el niu vell cercant descans.

Però el niu es fret; tant sols hi troba
un trist rosari de records
d'aquella dolça vida jove,
d'aquells germans que ja són morts.

Jo soc igual que tu, oreneta;
per això no hi torno al niu pairal,
i vaig seguint la vida inquieta
per no trobar-me amb la desfeta
d'una il·lusió que tant me val.

LL. BARCELÓ I BOU

Els sepulcres megalítics del Baix Empordà

Calonge

SEPULCRE DE PUIG-SES-FORQUES.— El Puig-ses-Forques és un petit turó situat a 2 kilòmetres a l'O. de Palamós, dintre el terme de Calonge i molt a prop de la pertió d'aquests dos termes amb el de Sant Joan de Palamós. No s'eleva sinó uns 30 metres sobre el nivell de la mar. En son cim hi ha vestigis d'obra de morter, restes dels fonaments de les forques. Allí mateix hi ha un menhir caigut o tirat en aixecar les forques que li han donat el nom. El sepulcre està situat 40 passes més avall, en direcció a mar. Hi resten sols cinc pedres dretes; altres dugues estan caigudes i un xic separades del monument

Excavació.—Practiquem un tall a l'entrada del sepulcre: sols dóna terra vegetal, de sobre, i gresa compacta (no remoguda), de sota. En l'interior de la cambra hi trobem un gruix de terra de 1'35 metres, molt remoguda, sense cap mena d'estratificació; és més negrosa de la part de sobre, per la descomposició d'organismes vegetals. Sense cap ordre de superposició apareixen molts palets rodats (de diverses grandàries), algun fragment d'os humà i petits trossos de terrissa, sobressortint una ansa d'un vas negrós polit, la qual ansa té en la part superior un apèndix per apoiar-hi el dit.

Dintre de la cambra hi apareix enterrada una grossa pedra, caiguda tal vegada d'un dels costats. Les seves mides son: 1'68 metres de llargada, 1'10 d'amplada i 0'35 de gruix.

Obtinguda l'extracció de terra fins al peu de les pedres, podem pendre les mides d'aquestes. La capçalera està formada per dues; la més ampla té 1'08 metres d'amplada per 0'35 de gruix i 1'80 d'alçada; l'altra 0'75 d'amplada, 0'40 de gruix i 1'65 d'alçada. Del costat esquerre hi resten en peu dues pedres, la més acostada a la capçalera té 0'85 metres d'amplada, 0'35 de gruix i 1'45 d'alçada; la que segueix, 0'95 d'amplada, 0'40 de gruix i 1'50 d'alçada. Del costat dret sols en resta una tocant a la capçalera, i té 0,90 metres d'amplada, 0'30 de gruix i 1'70 d'alçada.

Garbellada la terra negrosa arrencada en l'excavació, apareixen altres bocins de la dita terrissa, fragments d'os i un tros de fulla de ganivet de sílex de color negre-cendrós.

Les pedres són totes de granet: hi manquen les que cobrien el sepulcre, que forma una cambra rectangular.

Sant Joan de Palamós

SEPULCRE DE MONTAGUT.— D'aquest sepulcre ningú en tenia notícia; fou el senyor Barceló de Palamós el qui el va trobar i ens hi acompanyà amb els Srs. Camós (pare i fill). El camí que més s'hi apropa és el de la casa de La Bell-lloc i enderrocs del castell de Vilarromà. Està situat al bell cim del Montagut, en la part des d'on es dominen els plans de Palamós i Vall-llobrega, dintre del terme de Sant Joan de Palamós.

Es una petita cista rectangular, malgrat les pedres laterals han fet moviment separant-se de la línia recta. Ses pedres són de llicorella micàcia, restant-ne en peu quatre i una de caiguda al costat dret. La llosa de la capçalera és ben tallada; té (després de l'excavació) 1'30 metres d'alçada per 1'25 d'amplada i 0'50 de gruix. La del costat esquerre mideix 1 metre d'alçada, 0'80 d'amplada i 0'30 de gruix; la que la segueix, 0'65 d'alçada 1 metre d'amplada i 0'18 de gruix. La del costat dret a la de la capçalera, 1 metre d'alçada, 0'90 d'amplada i 0'35 de gruix. Hi manca la llosa o lloses que cobrien el sepulcre.

Excavació.—No hi ha senyals d'haver estat excavat aquests últims anys, però el jaciment o capa de terra negrosa (de 25 centímetres de gruix) apareix molt remogut: segurament fou vulnerat en altres èpoques.

Hi trobem fragments de terrissa negrosa feta a mà i un petit esclat de sílex negre. Entre els pocs palets rodats, n'hi ha un d'allisat d'una cara.

Fitor

SEPULCRE DE SERRA MITJANA.—L'antic terme de la parroquia de Fitor (agregat avui a Fonteta) és dels més abundants en restes de megalits. Als estudis i descrits pel Dr. Cazorro (1) s'hi han d'agregar el de Serra Mitjana i el de la Vinya Gran, situats tots en les últimes ramificacions de Les Gavarres, davant dels plans de La Bisbal i Palafrugell. El de Serra Mitjana es troba en la carena de la dita serra, a unes cent passes a la dreta del camí del portal de Sant Jaume, sortint de Can Plaja.

Es una cista rectangular bastant allargada (fig.149), de 85 centímetres d'amplada per 2'15 metres de llargada. Hi falta la pedra cobertora, que ha estat mig partida i caiguts els dos trossos, un a cada part del monument; el tros de la dreta té 1'90 metres per 1'25, i el de l'esquerra 1'55 per 1'10 en les seves mides màximes. Al costat dret hi apareixen arrenclerades tres pedres

(1) Obra citada,

amb aquestes mides, per ordre de llur col·locació: (64 centímetres d'alçada, 25 de gruix i 68 d'amplada)—(68-18-90) (75-17-52) Al costat esquerre hi ha tres pedres més, d'aquestes grandàries, també en centímetres: (80-17-75)—(70-20-25)—(75-22-75).

Ha estat excavat per un senyor estranger, segons ens digueren. Garbellades les terres per ell remogudes, i arrencades novament per nosaltres, trobem fragments de terrissa negrosa feta a mà i altres de més grollera, de color rogenc.

SEPULCRE DE LA VINYA GRAN.—Es troba a uns tres kilòmetres de l'anterior, a l'extrem de la serralada envers Llofriu.

Es una cista feta de pedres molt groixudes de pissarra compacta. La pedra que el cobreix té 1'90 metres de llargada per 0'50 de gruix i 1'40 d'amplada. La sostenen quatre pedres: la capçalera té 95 centímetres d'alçada, 25 de gruix i 70 d'amplada. Les del costat dret són dues (90-50-90) i (70-30-50). La última, del costat esquerra, és una de sola, de 90 centímetres d'alçada, 30 de gruix i 1'60 metres d'amplada.

Serveix encara com de barraca, i la poca terra que hi ha en son interior ha estat dipositada modernament.

MATIES PALLARÉS

Nit d'ensomni

Per entre els arbres del jardí es dibuixa un artístic casal d'engalanades parets. Algunes enredaderes s'enfilen i s'enrosquen per les columnes del vestívol, allargant-se en ondulantes garlandes pels ornaments de la façana. Corpulents cedres, creuant llurs braços, envolten la casa en un ambient d'aromàtica frescor. El jardí, que rodeja el casal, s'estén al llarg de la costa, i completant el paisatge, s'adorm dolçament a sos peus la mar, per on corren les jolives barquetes, inflades pel vent cap-vespral, ferides pels raigs d'or del sol morent.

El sol anava enfonsant son disc de foc dintre les manses aigües que besaven suaument la sorra de la platja. El mar prengué prompte un tó més fosc, i en mig del cel, clar encara, les estrelles una a una començaren a brotar perlejantes. Les campanes del poblet veí tocaren l'Angelus, i el só s'escampà lleugerament, afegint una nova harmonia a aquell ambient carregat amb les notes dels ocells i les olors ubriagadores dels gessamins.

Creixeren les ombres. Els ocells del jardí callaren, però en el silenci de la nit se sentí una música més fina que el parloteig dels ocells en el brancatge: se sentí el cant de les ones que ploraven amorosament en desfer-se entre la sorra de la platja.

En la ratlla de l'horitzó, en mig de la foscor verdosa del mar i la blavosa del cel, aparegué un disc de llum. La lluna s'aixecà peresosa ferint el mar amb raigs d'argent i ofegant la llum de les estrelles.

La costa, els boscos d'abets, les palmeres s'esfumaren en mig d'una boira finíssima, lleugera, lluminosa, d'una llum plena de quietud i de misteri.

I en el silenci poètic d'aquella nit, la veu d'un pescador entonà una cançó plena de passió i de tendresa, harmoniosa i solemne, dolça i mística, com un himne a la natura.

Assentats vora la mar, en mig d'aquell encant de la naturalesa, escoltàvem l'inspirada melodia que fluïa cadenciosa per entre el brancatge d'odoríferes plantes. Les notes anaven creixent. Els cors s'unien amb la melodia, enlairant-se junt amb ella vers les altures de la fantasia, mentres que en el mar s'oïa el xapolleig dels remes en batre dolçament les platejades aigües.

Acabada aquella melodia, s'il·luminà un dels grans finestrals, i als pocs moments una dolça veu, acompanyada per un piano, entonava místicament la gran producció verdegueriana «L'Emigrant».

O, si! hermosa vall, tu que breçoles ma infantesa, que resguardada pel

gegantí Pirineu cobert de blanc mantell, i alegrada per les harmonioses arpes del bosc, pinsans i cadeneres, me guardes mos anys primers, mos temps feliços.

On trobaré tes cimes bell Montserrat?; on podré contemplar la Regina dels Cels amb més propietat en son grandió tron?

Enlloc veuré, ciutat de Barcelona, ta hermosa Seu, que guardes com reliquia de ta antiga grandesa. I eixos turons joiells de la corona que't posà Deu, que t'envolten amb un ambient omplenat de les aromes dels címs, on els trobaré?

I les notes anaven succeint-se cadenciosament, penetrantes, omplenant els cors de dolç amor vers la pàtria. Semblaven venir del mig la mar, on mimades per la regina de la nit s'hi breçolava quiscuna barqueta, besada per l'oreig suau i lleuger.

I les últimes notes s'extingiren mentres la meva pensa que s'era extasiada davant tant d'encís, i mos ulls fixats en l'argentada silueta de la lluna, besllumava, voltada de glòria, en mig d'auriola fulgurant la Bandera barrada, emblema de ma Pàtria, que un vent de victòria petonejava; orlada de brillants que tals eren els estels; beneïda per la mà sobirana de Maria, que evocà l'estrofa montserratina de «L'Emigrant», caient de genolls davant l'altar de l'immensitat en aquella hora de misteri i d'harmonia que no'm deixà fins que les clarors diamantines de l'aubada feriren mon front, ruixat per gotims salabrosos de la mar.

JAUME FONT I BIGAS

Complanta Hivernal

(Premi de la Caixa d'Estalvis en els Jocs Florals de Cassà de la Selva).

Ha passat, com un núvol la tardô
i dins la grisa tremolor del dia
ara l'hivern venia
somicant per salut una cançó
amb frec de fulles seques per musica:
el cor del plany se'n peixerà una mica
però en serà el fogar el guaridó;
que en la rojor carnosa de la brasa
sentireu palpitâ el caliu pairal
i sabreu tot el joi d'ésser a casa
com dins la falda maternal;
mes quan el vent faci cruixir les portes
amb un gemec adolorit,
us punyirà un record el pit,
i —fetes ombra— les amades mortes
silents veureu passar
dintre la pau nocturna;
serà llavors debades el buscar
en les cendres del cor alguna espurna,
i evocarà la pensa taciturna
aquell boci de vida passat vora la llar,
feta pura i flairosa per vostre amor preclar...

—Amor! De nou caldria cercar-te entre els vivents,
—direu— i a eix viure tèrbol portar la joia clara
d'uns ulls adolescents
i una núbil beutat, ingènua encara?—

Mes si guaiteu llavors la vostra cara
la trobareu solcada de sécs i d'esvorancs,
l'esguard l'entelaria la boira de vellesa
i per la testa llanguida s'hi veuria l'estesa
desoladora dels cabells ja blancs.

I els anys
que un temps companys
us foren ja us hauran avui traït
restant en l'ombra sorts al vostre crit.

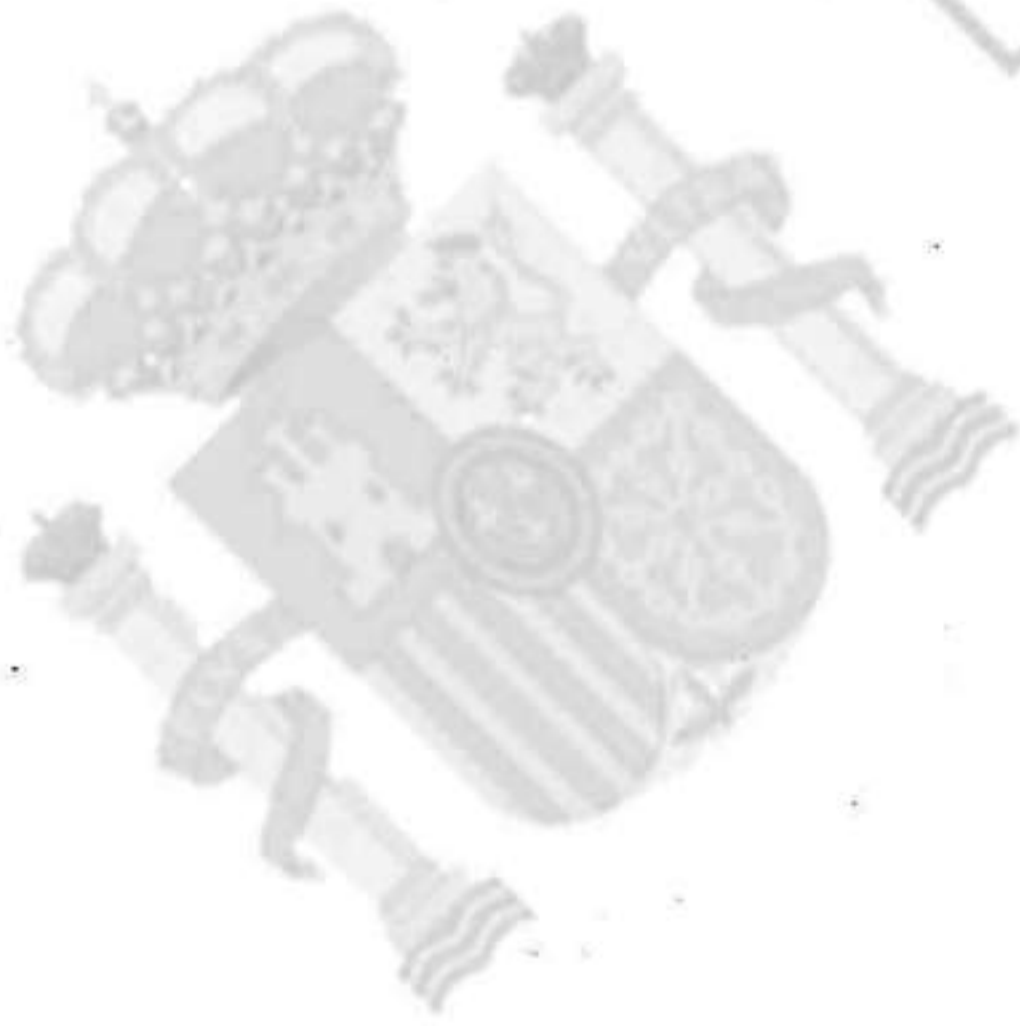
I us direu: —Són inútils la febre i el desig:
la negra missatgera ja fa oir son trepig.

Sols un darrer conhort té vostra vida:
les hores lasses pot daurar-li encara
aquella flama envermellida
que crema en mig de la llar.

En sa rojor us semblarà que hi brilla
la mirada amorosa de l'amic o el germà;
la seva joia íntima i senzilla
us dirà son cruixí i parpellejà.

Puix sa claror sagrada la solitària vida
us omplirà de gaudis callats i de conhort,
i prop la llar fumosa vostra ànima adormida
serà tots temps breçada pels besos del record!...

OCTAVI SALTOR

Gotes del cor

Qui és de vosaltres que no ha vist aqueixa flor poncellada, emblema de puresa i de virginitat, i que és posseïdora de les aromes més delicades, que conforten i ubriaguen els cors..?

Qui és de vosaltres que no ha vist aqueixa espècie d'angelet, que caigut de l'Infinit, divaga per nostres carrers, escampant arreument ses fragàncies extasiadores i mostrant ingènuament sa bellesa divina i harmònica en tota sa figureta..?

Ditxós aquell, que hagi tingut ocasió de veure'l tan sols una sola volta, i a l'ensem hagi sapigut apreciar coralment, les gràcies tan escaïentes de que està dotat!

Feliç aquell, que a la primera vegada d'obrir-lo n'hagi quedat totalment prendat, i que son cor sensible i bo, hagi plorat silenciosament en recordar-se d'ell!

A aqueixa nina angelical, que faig referència, la veig molt sovint, quasi cada dia, quan passa soleta per davant del meu carrer!

La seva formosura, m'ha semblat en mon cor humil, unes gotes de rosada, que pausadament van caient sobre aquest paper blanc, sobre un segon cor, puix el veritable li ha fet ofrena d'aqueixes joies precioses.

Quan la contemplo, l'estimo; quan la veig en ma memòria l'aimo més. Per ella no tinc mans; només cor i ulls. Tocar a ella seria marcir una rosa, quan està a punt d'esclatar.

Qui és de vosaltres que gosaria tan sols tocar-la, perquè les seves sentors s'esvaïssin per sempre..?

Vosaltres serieu crudels; ella restaria defallida.

Es tan petita, és tan nina encara!

Jo l'aimo, l'aimo amb un amor juvenil i pur, amb un cast amor, amb sentimentalitat.

I l'aimo més, quan la contemplo un poc llunyana, puix si la tingués aprop, la meva ànima no disfrutaria d'aquest goig incomparable que ara frueix.

L'Amor! Quina paraula més dolça! Quina frase tant joliva!

No conec el seu nom; ignoro també la seva casa.

Per ço en mon interior hi regna doble felicitat.

Ara no més obirant a ella, passo les hores felices, lentes, agradoses.

Tot lo que em rodeja, m'apareix que somriu...

Ignorant el seu nom, visc amb el cor ple d'esperança, esperança portadora de felicitat, puix deu ésser més formós..! deu ésser més escaient..!

La seva casa, que flairosa deu ésser..! Dintre el meu magí ja veig la seva faicó.

Es una mansió neta, polida, embaumades totes ses estàncies, arreglada modestament, ordenada traçudament i ben portada pels que l'habiten...

Quin aire tan fresquívol deu entrar-hi! Quin aire tan rublert de perfums deu sortir-ne!

On va aqueixa nineta, quan passa per davant meu, amb aquell caminar tan acompassat, amb aquell somris en la cara, amb aquella cabellera riçada i abundant..?

El cor meu, ja ha desxifrat l'enigma: va a embaumar una altra mansió.

Quina tortura tan punyenta, sentiria dins mon cor, si ella se deixés de passar per davant del meu carrer! Quina ferida tan fonda! Quina pena tan implacable!

El meu esperit s'emmalaltiria.

Encara que tingués a ella gravada en mon pensament, hi cabria el dubte d'ignorar que se n'ha fet..

Oh! pensaments traïdors, fugiu de la meva pensa!

Ara agafo afanyós la ploma, fidel companyona del meu cor, perquè veig aquell angelet somrient, que m'inspira, que per humil que sigui, sempre fa viure mon esperit amb més plaer i més dolça sensació...

Una alegria plaenta fa minvar aqueixes suposicions, tan desagradívoles per cert, i mon cor torna a prosseguir estimant, estimant cada cop més, a aqueixa encisadora i tendre damisel·la.

Què seria del meu cor, si veiés aqueixa donzelleta, parlant d'amor amb un altre?

Què serien dels meus ulls, que guaiten amb romanticisme la que ha causat ma felicitat, i després no més poguessin obirar un quadre que em motivés un greu desconsol?

La meva ànima engelosida, ploraria abundantament; miraria de cercar la resignació, mes enlloc la trobaria.

La felicitat, trobant poc marge, trobant poca expansió dins mon esperit, aniria fugint paulatinament, ocultant-se en les llàgrimes, que originades del cor, anirien a desembocar en els meus ulls ja mustiuats.

Després les meves mans, tremoloses, abatudes, no tindrien força per pendre la ploma, tan sols per descriure la llastimosa situació de mon interior.

Una frisança de tornar-la a veure soleta, una angúnia insoportable per

tornar-li a bescantar la seva formosura, una ànsia inaguantable per declarar-li que jo l'aimo i l'he aimada sempre, regnarien en la meva consciència, més que una resignació buscada, més que una conformitat en mon esperit.

Oh! també si sapigués que aqueixa flor s'anés desfullant a intervals, per la grosseria d'uns mals tractaments!

Torno a veure aqueixa nina divinal, enfront dels meus ulls.

Ara m'ha mirat breu estona.

Quin lenitiu més favorable per al meu cor, ara que estava capficat en suposicions vanes i amargues!

Davalla airosa pel cim de l'acera d'aquest ample carrer on visc.

Un vestit color verd, color d'esperança, embolcalla l'escaient figureta, d'aqueixa mena d'angelet...

Moltes voltes ses fràgils i fines mans ostenten un petit paquet...

L'astre-reial li envia uns petonets, que ella copsa somrient...

Les gotes de rosada van acabant-se... Nostre Senyor ja es cuidarà de posar-n'hi d'altres...

Aixís com cada jorn abans de sortir la llum caldejanta del sol, es veu la floresta engalanada de perletes, aixís mateix passa en mon cor, quan jo he he presenciat la gentil silueta d'aqueixa nina encantadora... però amb el caliu de l'Amor van esvaint-se... perquè cada jorn n'hi poden romandre de noves...

BALDOMER RIBAS I BANCELLS

Badalona.

A una noia que passa

L.: Pilar

A. Lluís Pallí

Per el carrer t'he vist passâ,
rojo d'estels rellu en ta cara,
i tot l'encís del teu mirà
mon jove cor d'amor amara.

Sento una joia resplendent
i una molt dolça tímidesa;
és mon humil acatament
a ton amor i a ta bellesa.

Sento un encís enriolat
com d'una joia mai copsada;
sento un encís, auriolat
pel resplendor de ta mirada,
oh, flor divina de beutat,
que pel carrer has fet passada.

FERRAN CLARA DALMAU

Calonge, Novembre 1922

Crònica local

Amb la Pasqua Florida vingué per a la vila una festa esplèndida, que tota la premsa de Barcelona ressenyà, i que ja en el periòdic nacionalista *Seny*, detallàrem. L'homenatge a la Vellesa amb proporcions comarcals. 15 pensions s'adjudicaren, en la forma següent:

Palamós. Teresa Prohies i Gorgoll, Angel Gallart i Gelabert, Antonia Prohies i Esteve, Ferran Bohigues i Puig, Maria Padrosa i Ferrer i Beneta Vives Pi.

St. Joan de Palamós. Sebastià Isern Aliu.

Calonge. Ignasia Cruañas Fort.

Palafrugell. Josep Casas Noguera i Teresa Mach Pasada.

Sant Feliu de Guixols. Ramon Cruz i Prats i Gertrudis Gómez Baguer.

Torroella. Narcís Pagès i Blanch i Dolors Geli i Llorens.

Blanes. Joan Garriga i Montells.

La nostra població presentava l'aspecte de les grans solemnitats. Dommassos i banderes engalanaven els balcons. Tota la comitiva de vellets, autoritats, Orfeó «Ocellada» i una gran gernació passà pel carrer Major. El Teatre Carmen va omplir-se completament. Va cantar l'Orfeó algunes composicions, i de seguida el Sr. Moragas, Director de la Caixa de Pensions, i de la festa pronuncià un bellíssim discurs, al qual seguiren parlaments de l'Alcalde de R. O., el Dr. Coll, Darius Rahola i el Dr. Homar.

Un gran àpat de 150 coberts a la Sala del casino «El Port», i per acabament, una ballada de sardanes.

Tot l'Abril ha estat plujós; tant, que ha impossibilitat de realitzar excursions que en tal temps, son esplèndides per l'ofrena de noves gemmes en les plantes. Un dia d'aigua abundosa, en què el cel era d'una grisor imponent, la riera Aubi, augmentant, feu pensar a tothom en aigats; va fondre's el perill i, en canvi, vingué la fortuna de la mina vella. La mina nova diu que no és tant mina com sembla perquè té anunciada la puja de preus.

A l'esglèsia s'és celebrat el novenari a honor del Crist de la Capella Fonda, cantant-hi el chor de Filles de Maria i predicant el Dr. Dou.

La Societat «La Equitativa», tingué reunió general per nomenar cinc membres de Junta, recaient els càrrecs a favor de Zoilo Sureda, Josep Buscall, Lluís Daumis, Primitiu Oliver i Josep Porta.

De feina, relativament bé. En el moll moviment, havent-hi vist negres. Amb alguns d'ells parlàrem, apreciànt la vasta cultura que posseeixen, puix

saben parlar tres llengüatges europeus. Del Tramvia es diuen bonics projectes: l'ús de vagons motors que permetran anar a Flassà en una hora i d'empalmar-los amb tots els expressos de Barcelona. El *Banc Urquijo Català* ha instaurat una Delegació en nostra vila.

Totes les personalitats i un gran seguici acudiren als enterraments i funerals del metge En Josep Nadal i del fabricant En Josep Juera. A llurs famílies el nostre condol, i per als difunts, el nostre desig de que siguin al Cel.

Ha obtingut el càrrec de Metge de Sanitat, En Josep Figa. Hi ha alguns casos de verola.

Tots els successos amunt ressenyats se barrejaven en les converses amb el tema candent: eleccions per a Diputats a Corts. De primer semblava que la lluita fóra apacible, com sempre esdevenia anteriorment. El senyor Ortego havia fet la contra a l'Albert, més ningú no se'n preocupà. La contenda actual ha esdevingut moguda perquè el senyor Segura Solsona ha passat pel districte amb aire principesc, organitzant festes pantagruèliques. El poder entaular-se davant de pollastres i xampany mou les multituds. De fulles propagandistes n'han escampat un i altre bàndol a profusió: però n'hi han hagut moltes d'anònimes. Els mitings també han estat nombrosos. Aquí, l'Albert parlà al Centre Econòmic; En Segura, en el Teatre Carmen. Els temes de la desviació de la riera Aubi i l'arranjament de l'escollera del nostre port han estat els més campanejats. L'interés augmenta en els últims dies de propaganda. En Segura posa un tren gratis per als qui vulguin sentir-lo a Palafrugell. De Barcelona davallen clapades d'electors. Regna durant la jornada electoral molta animació, i a la tarda, en els Centres Republicà Federal i en el Centre Nacionalista, hi bullia un entusiasme que esdevingué molt gran en saber-se el triomf definitiu d'En Salvador Albert. Ambdues entitats arboraren bandera, sonaren aplaudiments i crits de Visca Catalunya.

Moviment del port

Vaixells entrats durant el mes de Febrer de 1923

1, vapor, Ampurdanés; 2, veler, Joven Paquito; 3, vap., Ampurdanés; 4, veler, Félix Martí; 5, vap., Ciscar, (inglés); 6, vap., Cabo Creus; 7, vap., Ampurdanés; 8, veler, Joven Paquito; 9, vap., Ampurias; 10, vap., Rita 11, veler, Joven Paquito; 12, vap., Buckleigh, (italià); 13, veler, Montjoy; 14, veler, Joven Filomena; 15, vap., Ampurias; 16, veler, Ramona; 17, vap., Ampurias; 18, vap., Occident; (italià) 19, veler, Joven Paquito; 20, vap., Ampurias; 21, vap., Trudwang; (norueg).—Total 21.

Registre civil

Mes de Febrer

Naixements.—1, Francesc Jordi i Riera.—2, Blàs Durant i Bagudam.—3, Josep Pujol i Busset.—4, Francisca Bou i González.—5, Enric Juera i Companyó.—Total 5.

Defuncions.—1, Otilia Lòpez i Serra, 14 anys.—2, Maria Mer i Mir, 80 anys.—3, Janic Sarquella i Malagelada, 59 anys.—4, Armanda Silvestre i Jordà, 3 mesos.—Total, 5.

Matrimonis.—1, Josep Santaló i Puigvert amb Soletat Sàbat i Font.—Total, 1.

Moviment del port

Vaixells entrats durant el Mes de Març de 1923

1, Vapor, Ampurdanés; 2, vap., Suomen Neito, (finlandés); 3, veler, Dolores Casaball; 4, veler, Joven Paquito; 5, vap., Ampurdanés; 6, veler, Eufonia 2; 7, veler, Maria Rosa; 8, vap., Cabo Sta. Pola; 9, vap., Cabo Huertas; 10, vap., Ampurdanés; 11, veler, Valentin; 12, veler, Joven Paquito; 13, vap., Jaume d'Urgell; 14, vap., Ampurdanés; 15, vap., Mont-Viso (francés); 16, veler, Margarita Taberner; 17, vap., Cid, (inglés); 18, vap., Brand, (norueg); 19, vap., Ampurias; 20, vap., Ampurdanés; 21, veler Domingo Giménez; 22, vap., Cabo La Plata; 23, veler, Joven Paquito; 24, vap., Cala Petita; 25, vap., Glenisla, (inglés); 26, vap., Ampurdanés; 27, vap., Cabo San Vicente; 28, vap., Syria, (francés); 29, veler, Joven Paquito; 30, vap., Ampurdanés; 31, vap., Cabo Peñas; 32, veler, Gregorio I; 33, veler, Lijera; 34, vap., Iturri-Ripa; 35, veler, Teresa.—Total 35.

Registre Civil

Mes de Març

Naixements.—1, Teresa Visllasclaras i Alfambra.—2, Lluïsa Mulà.—3, Montserrat Elias i Hernández.—4, Dolors Roca i Franch, 5, Dolors Soler i Vázquez.—6, Lluïsa Serra i Plaça.—7, Gubert i Ribera.—Total, 7.

Defuncions.—1, Camila Joan i Balot, 9 mesos.—2, Pilar Armela i Candet, 3 mesos.—3, Reparada Català i Pallí, 74 anys.—4, Dolors Roig i Portalés, 5 anys.—5, Carme Crosa i Ferrer, 83 anys.—6, Josep Nadal i Bonet, 45 anys.—Total, 6.

Matrimonis.—0.

Des de 1.er de Febrer

≡ queda obert un ≡
CURS DE FRANCÈS
— PER —

En TEODOR BUISSON

Hores i preus convencionals

CASANOVAS

SASTRE

PALAMOS

Ex-tallador d'importants cases
de Barcelona

TRAJOS ULTIMA CREACIÓ

Gabardines, Impermeables

Especialitat en trajos d'etiqueta
i uniformes civils i militars

Banca BUSQUETS

i utadans, 5
Ferrerries velles, 6 **Girona**

Banc FIGUERES

de **BUSQUETS VERGÉS**

Monturiol 25
Plaça Pl i Margall, 1

Figueras

VALORS :: CUPONS :: CANVI :: BANCA :: BORSA

Ens encarreguem del estampillat dels Bonos Catalana gas i Electricitat 6 %
LLIURE DE COMISSIÓ

Grans tallers de Fotogravat

OLIVER I HENRICH

Plaça de Letamendi, 27 = Telefon, G. 1104

BARCELONA

FUNDICIÓ i Tallers mecànics i elèctrics

Tomás, Solés i C.^{ia} en Cta.

CARRETERA DE BARCELONA, 39 BIS :: GIRONA

Telèfon Urbà n.º 242

Telèfon Interurbà per a conf. n.º 6

Hotel i cafè TRIAS

Situació immi-
llorable, davant
de la mar, de la

estació, del passeig i al costat de l'administració d'automòbils.

■ Habitacions confortables ■ Esplèndit saló menjador ■

MAGNIFICA SALA DE BANYS D'AIGA DE MAR I DE DOLÇA

GARAGE

TELEFON, 35

Companyia General de Comerç. S. A.

(ABANS MAGI VIÑALS)

TRANSPORTS I ADUANES

Carrer Cristina, 2

TELEFON, 1692

Cases a Port-Bou, Cer-

- Barcelona -

: bere, Irún i Hendaya :

IMPORTANT

Despatx i Taller de Mecànica Dental de
Francisco Francés

Reconstrucció i reparació de Dentadures artificials.
Dentadures d'or : Treballs de pont : Corones d'or
PREUS MODICS.

Plaça de Wilson, 5. Palamós

EMILI NOYA

INSTAL·LACIONS

per aigua, gas i electricitat

: Reparacions de maquinària :

Carrer Major

DINERS

PER A DEIXAR O PENDRER
QUANTITATS A PRESTEC
DIRIGIR-SE

al NOTARI d'aquesta vila
HI HAN DUGUES QUANTITATS
PER A COL·LOCAR

Adroher Germans

Telèfon, 212. Apartat, 18.
Telèfon interurbà, 3.

==== GIRONA ====

maquinària elèctrica.
material elèctric

DOMINGO BONET

SANT FELIU DE GUIXOLS

Fabricant de les EXQUISIDES ESPECIALITATS MUNDIALS

Gran licor ESTOMACAL BONET

Anís refinat EL TROMPO

IMPORTACIÓ I EXPORTACIÓ

Primera casa a Espanya d'articles per a l'indústria suro-tapera.

Colonials, Drogues, Ferreteria, Papers pintats, Pro-
ductes químics, Ultramarins, Vins i Licors, etc. etc.

Representant de Caixes i Bàscules :

BAUCHS, de Reims.

PIBERNAT, de Barcelona

EXPORTACIÓ A TOTS ELS PAISOS

CASA FUNDADA EN 1852

Sastreria de Joan Prat

ESPECIALITAT EN UNIFORMES

≡ Ronda de Sant Pere, 7, entressol ≡

:: BARCELONA ::

Moderna Escola de Piano

PROFESSOR: R. CASAS

Plan d'estudis de l'acadèmia Granados de Barcelona. Nova tècnica del Pedal segons el malaguanyat mestre.

CONFERENCIES DE TEORIA HISTORIA DE LA MÚSICA
Lliçons particulars i a domicili.

Maquinària i Articles

PER A LES ARTS
DEL LLIBRE

Tipos DEBERNY - Lletres i Adornos de coure. — Papers JOHANNOT - Xupons i papers per a dibuix. — Filets de coure - Caixes, Galeres, etz., etz. — Imposicions de ferro i de metall d'impremta. — Numeradors de ma i de platina. — Màquines de cosir amb corxets i fil-ferro rodó i plà sistema GEBLER per a impremtes, Encuadernacions i Fàbriques de Caixes de cartró. — Les millors Màquines de cosir amb fil textil sistema EGGER. — Instal·lacions completes d'impremtes. — Màquines noves i RECONSTRUÏDES per a IMPREMTA, LITOGRAFIA I ENCUADERNACIÓ.

Rbla. de Catalunya 91
BARCELONA

Casa C. Gorchs i Esteve

Telèfon 3275 A.
Tlgs. 'Artelibro